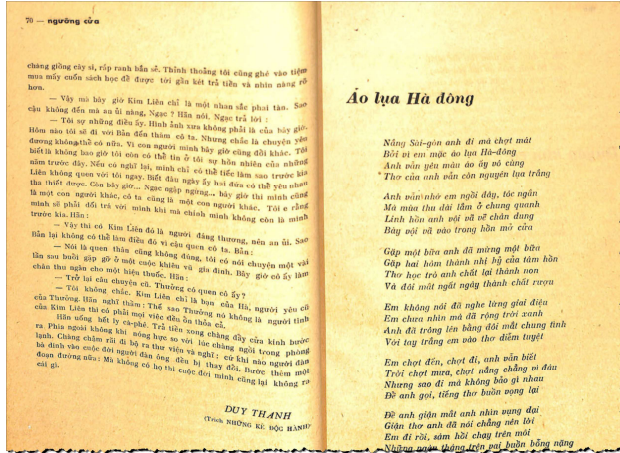

Thơ trích từ Hiện Đại

Nguyên Sa ▲ Đinh Hùng ▲ Hoàng Anh Tuấn

Nguyên Sa

Áo lụa Hà Đông

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng

Anh vẫn nhớ em ngồi đây, tóc ngắn
Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã về chân dung
Bày vội vã vào trong hồn mở cửa

Gặp một bữa, anh đã mừng một bữa

Gặp hai hôm thành nhị hỷ của tâm hồn
Thơ học trò anh chất lại thành non
Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu

Em không nói đã nghe từng giai điệu
Em chưa nhìn mà đã rộng trời xanh
Anh đã trông lên bằng đôi mắt chung tình
Vói tay trắng em vào thơ diễm tuyệt

Em chợt đến, chợt đi, anh vẫn biết
Trời chợt mưa, chợt nắng, chẳng vì đâu
Nhưng sao đi mà không bảo gì nhau
Để anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại

Để anh giận, mắt anh nhìn vụng dại
Giận thơ anh đã nói chẳng nên lời
Em đi rồi, sám hối chạy trên môi
Những tháng ngày trên vai buồn bỗng nặng

Em ở đâu, hỡi mùa thu tóc ngắn
Giữ hộ anh màu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Giữ hộ anh bài thơ tình lụa trắng

Nguyễn Sa
Tháng 3-1960

(Hiện Đại số 1 tháng 4-1960)

Hịch

Bằng hơi thở thiên thần
Bằng giọng nói đam mê
Bằng ngón tay màu nhiệm
Ta truyền
Hỡi Saigon ban đêm mở cửa !
Ta truyền
Hãy rộng mở bốn cửa thành Đông Tây Nam Bắc
để thơ ta ùa vào từ bốn phía chân trời
và thân thể ta ùa vào theo lối mặt trời đi.
Hỡi bóng tối hãy cất lên doanh trại,
Hãy trấn đóng những nơi hiểm yếu,
những mạch máu kinh thành, những đại lộ,

công trường, ghé đá công viên.
Ta sẽ đi thanh tra những mái tóc băng quơ,
những cánh tay buồn, những mối sầu thơ đại.
Ở trong mỗi mối sầu nhỏ bé ta sẽ nhìn thấy
hình ảnh nổi sầu địa ngục của lòng ta,
Lúc ta đi, phải tắt hết những đèn xanh đèn đỏ
trật tự cuộc đời cho rộng mở trùng trùng
cánh cửa hư vô.

Những cột đèn phải thấp lên tinh tú
Và theo những khuôn mặt bơ vơ
những mắt cô đơn
những ngón chân buồn
phải nhớ soi đường bằng mắt hải đăng.

Ta truyền:

Để cuộc nghênh đón ta được thêm phần trọng thể:
Những người con gái ngây thơ hãy trở về nhà
đi ngủ sau khi đánh răng rửa mặt chải đầu
và đọc kinh cầu nguyện ban đêm.
Những nhà phê bình văn nghệ rẽ tiền,
những thầy giáo chạy điếm trong kỳ thi
trón ngay vào bóng tối.
Không khí ma quái hãy nhóm lên
bằng lửa kiêu sa, bằng ánh sáng vũ trường
bằng phấn son hoang dại.

Cho ta đi vào với tâm hồn đau niềm kinh thành bỏ ngõ.
Cho ta đi giữa những phố rộn cây cao
những vườn hoa đóng cửa nhìn những lá cành run rẩy
mà nghe buồn thảo mộc thấm vào xương.
Cho giữa những nghi lễ ban đêm dành cho ta
như một đáng uy quyền tuyệt đích ở dương gian
ta nghe tiếng ta truyền sang sáng.

Ta nghe ở đây hồn ta cất lên tiếng nói:
Sao không mang nặng cặp mắt Trần Dần,
cánh tay Phùng Quân với thân hình vạm vỡ tình yêu?
Sao chỉ về đây nằm gối đầu lên giòng sông lớn,
giang tay dài đại lộ mà nghe kinh thành
thổi hơi buồn trompette ban đêm
Nghe đại lộ nổi dài bằng giọng hát Bích Chiêu...

Và tiếng ta truyền phụt tắt
Những xiềng xích quấn lấy thân ta
Trong bóng đêm của tâm hồn nổi loạn

(Hiện Đại 4 tháng 7-60)

Bây giờ

Thế kỷ chúng tôi chót buồn trong mắt
Dẫm bầy nụ cười không đủ xóa ưu tư
Tay quờ quạng cầm tay vài tiếng hát
Lúc xòa ra chẳng có một âm thừa

Cửa địa ngục ở hai bên lồng ngực
Phải vác theo trăm tuổi đường dài
Nên có gửi cho ai vài giọng nói
Cũng nghe buồn da diết chạy trên môi

Hai mắt rỗng phải che bằng khói thuốc
Chúng tôi nằm run sợ cả chiêm bao
Mỗi buổi sáng mặt trời làm sấm sét
Nên nhìn đêm mở cửa chẳng đi vào

Năm ngón tay có bốn mùa trái đất
Chúng tôi cảm rơi mát một mùa xuân
Có cất tiếng đòi to. Tiếng đòi rơi rụng
Những âm thanh làm sẹ ở trong hồn

Chúng tôi trót ngắc đầu nhìn trước mặt
Trán mệnh mông va chạm cửa chân trời
Ngoảnh mặt lại đột nhiên thơ màu nhiệm
Tiếng hát buồn đẽ xuống nặng đôi vai.

(HD 5 tháng 8-60)

ĐINH HÙNG

Khi lòng đầy hương

Gần gũi nhau rồi,
Xin em cùng vui.
Thu may áo cưới
Tặng em và tôi;
Áo dệt tơ trời,
Thêu toàn nắng mới,
Thơ bay nụ cười.

Mấy ngày có hoa,
Rước em sang nhà.
Bướm vàng đưa lối,
Bồn bèo chim ca.

Bên này là Thu,
Bên ấy là Thơ,
Tôi ra đón gió,
Xin em hãy chờ...

Gió ở bên nào?
Gió nhủ làm sao?
Em ra cửa nhỏ
Trông nắng hoa đào.

Rước em sang nhà,
Trời thu bao la,
Mùa thu niên thiếu
Có nắng thướt tha,
Và mây yếu điệu
Làm dáng xa xa.

Nắng cười nửa miệng,
Nắng cũng đồng tình.
Ôi phút thần linh!
Ngày đi không tiếng.
Và tôi cầu nguyện,
Cho hồn thu xanh.

Mộng xé hoàng hôn,

Xin em ngồi lại.
Mười ngón tay thon
Mở trang thần thoại
Bát ngát linh hồn.
Chiều thu tân hôn
Lùng hương nhiệt đới,
Một nét môi son
Tím màu hoa dại.

Chiều nhẹ chiêm bao
Ngập ngừng áo mỏng,
Có trăng hoài vọng
Cùng mây tiêu dao,
Có một vì sao
Ghé vào giấc mộng.
Tóc em gió lộng
Bay hương ngọt ngào.

Gió lạc theo mây
Và mây theo gió,
Ôi bóng đêm say
Thơm từng hơi thở,
Từng hơi thở dài.
Em hỡi! nghiêng vai,
Ngả đầu chút nữa,
Xát vành tóc mai,
Kề đôi lòng nhỏ,
Đôi lòng cùng bay...

Hương thầm phơ phất
Trên ngón tay ai?
Một thoáng u hoài
Nào nùng khóe mắt.
Hoa cau ngậy ngát
Cười trắng đêm dài,
Mộng xõa trên vai
Là mùi thiên lý.
Linh hồn hoa huệ
Còn ở trần ai,
Tâm sự hoa nhài
Xin đừng e lệ.

Bông hồng phong nhụy
Mơ suốt canh trường.
Bóng dạ lan hương
Hiện hình tuyệt thế.

Hoa ngâu thùy mị,
Hoa mộc hiền lương,
Ngọc lan thanh quý
Ngũ mê đầu tường.

Tàn đêm trăng xế,
Nâng tà áo sương,
Thấy hoa đầy lệ
Và lòng đầy hương.
- Hỡi em mến thương!
Có nghe trời bể
Tương tư dậm trường?
Hoa cỏ mệnh mang
Nói lời ước thệ
Trọn mùa yêu đương.

(HD số 2)

Gặp nhau lần cuối

Khi tôi ngồi xuống ở bên em,
Giờ tập thư xưa đọc trước đèn.
Vẫn ngọn đèn mờ, trang giấy lạnh,
Tiếng mùa thu động, tiếng mưa đêm.

Gần nhau, còn lạ nét môi cười,
Em đến như người bạn cũ thôi.
Trận gió năm nào chưa ngớt thổi,
Mà nghe hồn gió lạc xa khơi.

Em hãy ngồi im - khuya đã lâu,
Phút giây tâm niệm tưởng như sầu.
Ngón tay nảo nuốt tàn nhang bướm,
Gỡ cánh hoa phai lá mái đầu.

Đèn nhỏ, sương pha lạnh mặt người,
Lạnh vương từ sợi tóc buông lơì.
Lìa vai, kỷ niệm bay mùi phấn,
Nép mặt hồn nghiêng lá hỏ người.

Mắt lặng nhìn nhau từ dĩ vãng,
Chợt xanh màu áo nhớ thương xưa.
Bóng em khoảnh khắc thành hư ảo,

Buồn lướt hàng mi thấp thoáng mưa.

Từng nhớ, từng thương, từng chụm đầu,
Từng chung dòng lệ thấm vai nhau.
Mà trong mắt liếc ngỡ non ai,
Nhịp thở ân tình cũng biến đâu.

Sương xuống nhiều thêm, thôi biệt ly!
Nhìn em lần cuối, tiễn em về.
Mưa buồn nở để đường thu lạnh?
- Đây áo quàng vai, em hãy che.

(HD 3)

Chớp bể mưa nguồn

Có kẻ nghe mưa, tránh mối sầu,
Vắt tay chờ mộng suốt đêm thao.
Gió từ sông lại, mưa từ biển,
Không biết người yêu nay ở đâu ?

Tôi ngủ băng khuâng một gối buồn,
Giường lênh đênh nổi giữa băng sơn.
Xoay mình, giận mảnh chăn hồ hững,
Tuyệt phủ, sương dâng một nửa hồn.

Người ta xa lánh cả tôi rồi !
Trở gối, nghe hồn động biển khơi,
Xa bạn, xa lòng, xa mắt đẹp,
Gió mưa dòng tóc đấng vành môi

Dĩ vãng dầm mưa lén bước về,
Áo trùng, mây tỏa, mặt sầu che
Run tay ấp nửa bàn chân lạnh,
Thương những con đường mưa cuốn đi

Gió táp ba canh mộng thở dài,
Lùa mây bên gối, suối bên vai
Cô đơn, tay níu trời khung cửa,
Đèn phố nhòa trong nước mắt ai ?

Lác đác trong mê rừng tiếng đàn,
Hồn ai khóc rợn bốn giây oan ?
Gót chân thừa ấy vào mưa gió,
Còn thoáng hơi sương đậu cánh màn.

Có lẽ Tình đi lạc mất nhà,
Lặng nằm tưởng đến một tên hoa
Ngẩn ngơ thương mãi vàng trắng lặn,
Hoài vọng nghe rung một tiếng gà.

Ai đến đây buồn chơi với ta ?
Ngọn đèn tâm sự thấp trong nhà.
Trời gần mái ngói hay xa nhỉ ?
Truyện nở ân tình, đêm nở hoa

(*HD số 4*)

Lời thề trên gối

Tôi đã gục đầu trên vai em,
Tìm trong dòng lệ chút hương chìm.
Mộng in sắc trắng bàn tay nhỏ,
Hồn vẫn e dè nép cánh xiêm.

Tôi đã nhìn sâu trong mắt em,
Soi màu trắng cũ lặn vào đêm.
Thương nhau, sợ thấy trắng hồn tũ,
Nước mắt không khi hết nỗi niềm.

Nghi hoặc chiêm bao, đợi giấc sâu,
Bướm bay vào mộng gặp hồn nhau.
Lời thề trên gối như sao rụng,
Sao có tan trong giọt lệ đầu?

Tôi đã nghe từng thoáng giận hờn,
Nửa hàm răng thẹn lướt môi hôn.
Chiều mưa đỉnh núi, vai nào lạnh?
Sóng gió vòng tay bỗng nổi cồn.

Hơi thở gieo hoa quán gót giầy,
Không gian chìm ánh mắt mây bay.
Hương thơm những nụ cười vô tội,
Còn đọng làn môi chút nắng say.

Em biết mùa hoa nở tận đâu?
Hè sang trong một chiếc hôn đầu.
Rồi mai em khóc và anh khóc,
Thu sẽ về trên mái tóc sầu.

Anh vẽ cho em những giấc mê,
Chiêm bao nho nhỏ: lối đi về.
Đường khuya thủy mặc nhòa chân bước,
Áp má chia đôi mặt gối thề.

Tâm sự đêm nào thơm tóc nhau,
Cánh tay vờn mộng gối chung đầu .
Em ơi! Mấy kiếp qua rồi nhỉ?
Tỉnh giấc, thời gian có đổi màu?

Em gọi tên anh, khẩn nguyện thầm,
Nét buồn khuôn mặt tạc trăm năm.
Tương lai nín lặng, thương vàng trán,
Lời ghen trên môi, tắt vọng âm.

Từng buổi chiều đi, nắng thoát hồn,
Mắt em ngây ngất khói hoàng hôn.
Mùa thu mái tóc xa vời vợi,
E cũng hao gầy vóc áo đơn.

Khát vọng còn nguyên lửa cháy rừng,
Ồi hồn lãnh các, mắt thâm cung!
Hòn ghen, nghiêng nát môi trào hận,
Nép bóng nghe mưa đổ trập trùng.

Tình lẫn mùi hương vạt áo đêm;
Nhớ em, nhờ cả gió giăng tìm.
Bao giờ trăng tới chia nguồn lệ?
Và gió phương nào vẫn gọi em?

(*HD số 5*)

Tình Sử

Khi tóc mùa xuân dài trước cửa,
Khi nắng chiêm bao khẽ chớp hàng mi,
Khi những con thuyền chở mộng ra đi,
Giấc mộng phiêu lưu như bày hải đảo,
Kỷ niệm trở về, nắm tay nhau hiền dịu,
Ngón tay thơm vàng phấn bướm đa tình,
Anh sẽ tìm em như tìm một hành tinh,
Mặt trái đất sắp tan vào mộng ảo.

Trên đường ta đi,
Những đóa hoa nở mặt trời xích đạo,

Những làn hương mang giông tố bình sa,
Những sắc cầu vồng nghiêng cánh chim sa,
Và dĩ vãng ngủ trong hồ cẩm thạch
Của đôi mắt sáng màu trắng mặc khách,
Thời gian qua trên một nét mi dài.
Núi mùa thu buồn gợn sóng đôi vai,
Dòng sông lạ trôi sâu vào tâm sự.

Chúng ta đến nghe nổi sầu tinh tú:
Những ngôi sao buồn suốt một chu kỳ,
Những đám tinh vân sắp sửa chia ly,
Và sao rụng biếc đôi tay cầu nguyện.
Ôi cặp mắt sáng trắng xưa hồ hẹn,
Có nghìn năm quá khứ tiễn nhau đi.
Anh vịn tay số kiếp dẫn em về,
Nhìn lửa cháy những lâu đài mặt biển.

Phơi phới thuyền ta vượt bến,
Từ đêm hồng thủy ra đi.
Lòng ta dao cắt
Chia đôi
Biên thù,
Dòng máu kinh hoàng chọt tỉnh cơn mê.

Chúng ta đi vào lá hoa Tình Sử,
Hơi thở em hòa sương khói đường thi.
Anh đọc cho em những dòng cổ tự
Ai Cập và Cổ La Hy.
Anh viết cho em bài thơ nhỏ nhỏ
Bài thơ xanh ánh mắt hẹn tình cờ.
Có những chữ Hoa yếu điệu,
Không phải đại danh từ.
Nét uốn đơn sơ
Lung mềm óng ả
Những chữ hoa không thù phù hiệu,
Những chữ hoa không biết phát cờ.
Một bài thơ
Có tiếng thở dài đôi hồn tình tự,
Vần điệu diu nhau đi trong giấc mơ,
Sông núi trập trùng lượn theo nét chữ,
Những chữ thương yêu,
Những chữ đợi chờ,
Đẹp như
Dáng em e lệ chiều xưa.

Anh sẽ tìm em, chiều nào tận thế

Khi những sâu thương cất cánh xa bay.
Khi những giận hờn, khi những mê say,
Khi tất cả hiện nguyên hình ảo mộng:
Giọt lệ hoa niên, cung đàn hoài vọng,
Và những hương thơm tình ái trao duyên.
Những không gian thăm thẳm mắt u huyền,
Những vạt áo bông trở màu sông biển.
Chúng ta đến, mùa xuân thay sắc diện,
Chúng ta đi, mùa hạ vạt phai nhòa,
Cuối mùa thu phút chốc phôi pha,
Ta dừng gót, chợt mùa đông tàn phé.

Em hát mong manh bài ca Tuổi Trẻ,
Bướm bay đây một âm giai.
Khúc nhạc lang thang như hồn Do Thái,
Đại dương còn sóng gọi tên ai?
Vời vợi tiếng em lướt qua Hồng hải,
Tiếng hát nhân ngư tuyệt vọng than dài.

Chúng ta thở những hơi nồng nhiệt đời,
Nghe mùa xuân nẩy lộc rợn trên vai.
Có những giấc mơ lên vào quá khứ,
Có những chiêm bao đi về tương lai.
Anh gặp em anh từ thửa nào?
Mênh mang sóng mắt
Ngờ biên dâu.
Núi non nhìn ta vừa nghiêng đầu
Hình như hội ngộ
Từ ngàn thu.
Ta tỉnh hay mơ? Chiều nay trăng khép
Hàng mi sà
Hay tà dương thu
Mưa rơi mau?

Em ơi! Vệt nắng phù kiều uốn mình ô thước,
Ta, suốt đời ngư phủ,
Thả con thuyền trên mái tóc em buồn lên đênh.
Ôi chao dĩ vãng, Dĩ Vãng thần linh!
Một phút, một giây, nhìn ta ngàn kiếp!
Thầm gọi cỏ hoa sang tự tình.
Lời nói băng khuâng, bàn tay duyên nghiệp.
Anh nhìn em như chiêm ngưỡng một hành tinh.

(HD 6)

Em tự ngàn xưa chuyển bước về
Thuyền trao sóng mắt dẫn trăng đi.
Những dòng chữ lạ buồn không nói,
Nét lửa bay dài giấc ngủ mê.

Em đến, mong manh vóc ngọc chìm,
Tàn canh hồn nhập bóng trắng im.
Ta van từng đoá sao thùy lệ,
Nghe ý thơ sâu vút cánh chim.

Mười ngón tay dâng lửa nguyện cầu,
Hỡi ơi! Hồn chuyên kiếp về đâu ?
Ta xin giữ trọn lòng trinh bạch,
Ngưỡng vọng Em như Nữ Chúa Sầu.

Em đến từ trong giấc hồn mang,
Lời ca không mở cửa thiên đường.
Thời gian bốn phía nhòa gương mặt,
Aổ tưởng nghiêng vàng trán khỏi sương.

Em với ta chung một hạn kỳ,
Hoá thân vào nét chữ cuồng si
Chiêm bao động gót giày mê hoặc,
Trang giấy bay mùi tóc ái phi

Net chữ hoang sơ hiện dáng người,
Ta ngừng hơi gọi: Diệu Huyền ơi!
Mắt ai tinh lặc xanh vằn điệu
Tuyết gợn làn da bóng nguyệt trôi

(*HD số 7*)

Hòn giận

Em đến hôm nào như hoa bay,
Tình không độc dược mà đắng cay.
Mùa thu tàn nhẫn từ đôi mắt.
Mùi hương sát nhân từng ngón tay.

Em đến hôm nào như mây bay,
Gió mưa triền miên từ nét mây.
Đường vào lòng nhau toàn sạn đạo,
Bước chân tha hương từ dấu giày.

Anh rõ đôi dòng nước mắt say,
Trao em, không ướt trọn lòng tay.
Chiều đi, vai thấm đầy sương núi,
Lệ cũng phai hương tự lúc này.

Anh tiễn em sang giấc mộng nào?
Giận lây tà áo cưới chiêm bao.
Lời nguyên không buộc vào mây sớm,
Em có nghe tình khóc dưới sao?

Em đến, trăng rằm xanh bóng mây,
Em đi, trăng hờn cong nét mày.
Chiều qua, má hồng còn thơ ngây,
Chiều nay, hàng mi sương xuống đầy
Thương nhau, gói trọn hồn trong áo,
Mất nhau từ trong tà lụa bay.

Mắt ngại nhìn nhau từng đêm dài,
Nhòa hương kỷ niệm, tóc thu phai.
Dòng sông bơ vơ tìm dĩ vãng,
Thuyền trôi băng khuâng về tương lai.

Anh hận bình minh, ngờ nắng hồng,
Hờn ghen bao nhiêu hoa mùa xuân.
Sánh vai nhưng không là vợ chồng,
Kề môi vẫn không là tình nhân.
Cười vỡ giấc mê đêm hợp cẩn,
Vò nhàu mái tóc đêm tân hôn.
Sính lễ không hòa đôi linh hồn,
Đỉnh ước không chung lòng cô đơn.

Thầm trách vàng trăng không biết sầu,
Ngàn sao theo em bay về đâu?
Oán cả không gian, thù cả mộng,
Ghen cả trời xanh trong mắt nhau.

Em đến hôm nào, mưa trên vai,
Chiều thu, sương đọng nét mi dài.
Nụ cười rung cánh hoa hờn giận,
Trong mắt em còn bóng dáng ai?

(HD 8)

VÀO THU

Giữa đêm lòng bỗng hoang vu
Gối chăn nghe cũng tình cờ quan san
Bước thu chùng sớm lia ngàn
Nhớ giây nguyệt lạnh, cung đàn thương hoa
Em về rũ tóc mưa sa
Năm canh chuốt ngón tỉ bà khói sương
Rời tay nhịp phách đoạ trường
Hồn đêm nay thấm mùi hương năm nào?
Sầu che nửa mặt chiêm bao
Dòng mưa thu lệ chìm vào phấn son
Nét mày cong vút núi non
Mông mênh xiêm trắng linh hồn vào thu

(HD 9)

HOÀNG ANH TUẤN

Còn lại

Bước rất nhẹ như mây mềm dưới gót
E nắng buồn làm rối tóc mưa ngâu
Em tìm anh nước uốn nhịp ven cầu
Năm tháng cũ rợn tình xưa tỉnh thức
Em vẫn bé, anh vẫn còn ngây ngất
Màu áo hường còn gọn bóng âm thanh
Mất thuyền qua nên nón vẫn nghiêng vành
Chân cuống quýt nên guốc ròn gõ cửa
Anh mở vội cả nghìn lần hớn hờ
Cho hồn nhiên, mắc cỡ với hoài nghi
Em cúi đầu và lặng lẽ bước đi
Từ hôm ấy cửa nhà anh bỏ ngõ

Bước rất nhẹ như hường qua sắc đỏ
Nhu màu trời len lén bước vào xanh
Nhu thời gian vò nát lá thư tình
Bước rất nhẹ như vẫn còn đứng lại

Bước rất nhẹ như mùa thu con gái
Nhu bàn tay khẽ hái tiếng đàn tranh
Nhu chưa lần nào em nói: yêu anh
Nhu mãi mãi anh còn nguyên thương nhớ
Bước nhẹ nhẹ như bóp mềm hơi thở
Nhu ngập ngừng chưa nở xé chiêm bao
Em có về ăn cưới những vì sao
Để chân bước trên giòng sông loáng bạc

Ở một chỗ tưởng chừng như đi lạc
Yêu một người mà cảm thấy mênh mông
Em đi ngang nhịp bước có lạnh lùng
Mà sao vẫn y nguyên bài thơ cũ?

Vẫn lặng lẽ để anh nghe vừa đủ
Vẫn thờ ơ cho rú hết màn the
Vẫn mỉm cười rồi vẫn lấy tay che
Cho cặp mắt bỗng nhiên mười sáu tuổi
Tay vụng quá nên thơ không viết nổi
Mực trong bình như cầm thạch ngân ngơ

Giấy trắng tinh đem bóc nhẹ từng tờ
Tàu bay giấy ngượng ngùng bay qua cửa!

Em nguyên vẹn là bài thơ bé nhỏ
Anh còn nguyên là một kẻ yêu em
Em đi ngang xin ráng bước cho êm
Đừng đánh thức thời gian đang ngủ kỹ
Đừng đẹp quá để anh đừng rời chi
Lấy gì đây khâu vá lại tình xưa/?
Có đi ngang xin chọn lúc bất ngờ
Đừng nói trước để anh buồn vợ vẫn

Có đi qua xin em đừng đánh phấn
Tóc buông rèm lúa tuổi thích ô mai
Mắt vương tơ của những phút học bài
Tay khéo léo khi đánh chuyen với bạn

Em dấu đi những nỗi lòng vỡ rạn
Anh cũng thề dấu hết gió mưa đi
Bao nhiêu ánh đèn rũ rượi tái tê
Những ngõ vắng, tôi tắm anh dấu hết.

(HD 1)

Một nửa

Tôi nói: màu son của móng tay,
Tôi nói: màu xanh của áo bay,
Tôi nói: tôi còn chưa bán hết,
Một phần thơ đại tuổi hai mươi

Tôi nói: mắt em còn nũng nịu,
Tôi nói: mắt em còn của tôi,
Tôi nói: -Thờ dài không nói nữa
E mình đồng lõa với xa xôi

E có tiếng đàn vỡ làm hai,
E mỗi câu thơ có then gài,
E thấy linh hồn mình mắc cạn
E mình đâm ghét tuổi hai mươi

Trời có mưa đâu mà nhìn mây ?

Trời có nắng đâu mà nhìn cây?
Tóc có dài đâu mà ước hẹn ?
Tóc có dài đâu mà lạnh vai ?

Ngày có buynh-đình ngăn mặt trời
Lấy nắng đâu để nói nhạt phai ?
Đêm có ánh đèn tranh nhau sáng
Lấy đâu bóng tối hẹn ngày mai ?

Mà ngày mai mình vẫn còn say
vẫn tưởng yêu em là yêu ai
Mà ngày mai vẫn quên ngày tháng
Vẫn nhầm chữ nhật là thứ hai

Vẫn hẹn về thăm tuổi hai mươi
- thăm một lần, chỉ một lần thôi –
Để vẫn mang theo nhiều thắm thiết
Rồi bỏ vương như ông sấp môi

Để em làm biếng, không tìm nữa
Mua màu đỏ khác – màu đỏ tươi -
Để tôi nói khẽ: thôi đành vậy.
Bữa nào mình viếng tuổi hai mươi.

(HĐ 2)

M.

Trời mưa ướt cả lòng đêm và ướt cả tình anh yêu em
Anh ngồi đây nghe mặt trời lên giây đàn
Anh ngồi đây nghe giọng hát đu bay
Anh ngồi đây nhìn em nhỏ đi và lấp lánh
Chưa bao giờ muốn hôn lên vai em như đêm nay
Anh vẫn ngồi đây
Anh còn ngồi đây cho đến lúc em đi
Cho đến lúc tắt đèn
Nguội tanh linh hồn và nửa tách cà phê
Anh sẽ bảo anh: em đi rồi sao mắt em còn chứa mãi khăn tang ?
Áo vàng còn là màu cúi đầu nhìn xuống
Tóc đen còn là vòm trời đêm bé nhỏ của những vì sao hay khóc trong thơ anh.
Anh trả lại cho những tiếng vỗ tay
Giọng ca nụ cười em đi vay đi mượn
Anh dành cho anh con đường mặc áo trời mưa

Và em

Anh bảo anh: rồi đến gì từ nhau trên kệ một nhà ga tỉnh nhỏ

Nhìn nhau như soi gương

Em đi rồi

Anh gọi gió mưa ngày xưa cho ướt hết linh hồn và tình anh yêu em

Em đi vào trời mưa như đi vào bài thơ

Anh biết từ nay anh có em để đếm những tiếng giày lên xuống cầu thang

Để yêu em hơn chiếc áo vàng em đang mặc và bài thơ anh đang làm

Để anh tìm thấy vết gió đi ngang ở chỗ em nhìn lơ lửng

Để lúc em cười anh bắt được linh hồn từng cánh cửa trên những tầng lầu rất cao

Sao anh buồn như có khói trong tim

Sao anh buồn như làm xong bài thơ nhỏ nói đến em .

Em nhìn anh mắt không còn là mắt nữa

Là bàn tay mà mỗi ngón tay là một tiếng thở dài

Anh gọi gió mưa mười phương phủ khắp Sài Gòn để chúng mình chia ánh đèn cho hai mái tóc
góp nhau vào học bài trên trang giấy trắng.

Trên con đường đất về đâu như xóm đạo

Ai đọc kinh cầu nguyện cho đừng bao giờ anh phải kêu người nào ngoài em

Anh gọi em trở lại

Anh gọi em trở lại

Ánh đèn gục xuống trên mái nhà lợp bằng trời mưa

Anh gọi em trở lại

Anh còn muốn hôn lên vai em.

(HD 3)

Những Mắt Trong Đêm

Em về đi, trời sửa soạn mưa đêm

Lưu luyến mãi e hàng mi sẽ ướt

Em ở lại? - Thôi để anh về trước

Tình của ai giữ lấy vốn tư riêng

Có sợ buồn gội biếc tóc nhòa đen

Anh cho mượn những ngày xưa tiểu thuyết

Thôi đừng khóc. Đây bàn tay tiên kiếp

Lau mắt đi cho ướt ngón vụng về

Rồi khi nào bỗng nhớ thư xưa kia

Anh cũng vậy, dùng tay này lau mắt

Em đừng khóc! Thôi em đừng khóc

Kẻo rồi anh cũng hồn tử rung rung

Kéo rồi anh cũng thấy ngón tay chùng
Mềm như lụa của khăn mềm trao tặng

Từ thủa ấy đến giờ môi vẫn mẫn
Nên anh quên có phút lặng nhìn nhau
Nên anh quên còn những phút thương đau
Cùng ước hẹn về thăm đường kỷ niệm
Em ở lại, anh đi cho đúng hẹn
Bài thơ khuya đang thấp nển chờ anh

Nhạc đỏ, xanh rồi điệu nhạc tắt đèn
Hoài Phương, khóc bằng những dòng tóc rối
Rượu đã cạn, lòng chưa vui giả dối
Màu áo vàng chưa cởi hết bơ vơ
Bước chân nghiêng rớt xuống nhạc tình cờ
Một bóng tối ôm lấy cảnh ánh sáng
Ngực đã ấm nhưng tình còn lạnh buốt
Vòng tay ôm dư một quãng gần nhau
Hoài Phương ơi! Sao chẳng mỗi tình đầu
Cho điên loạn mang thêm màu êm dịu
Sao câu nói khàn khàn và nũng nịu
Vẫn vương vương nhiều quá vũ trường đêm
Đến tìm em như kiếm bản thân mình
Để trao hết ngàn lần say đắm
Anh vẫn nói: Hoài ơi! Yêu em lắm
Em cười buồn gởi gắm trọn đời môi
Chúng mình đi như hai đứa mỗi cô
Mà hạnh phúc vẫn nửa chừng đau đớn
Ly rượu đầy/. Mộng nghe chừng đang lớn:
Chuyến tàu đêm sẽ chở chúng mình đi
Phúc và tôi không tâm sự xẻ chia
Không xây đắp bằng lâu đài cát biển
Chỉ một đêm những nhà ga ẩn hiện
Phúc ngã đầu thiếp ngủ trên vai tôi
(Tôi chỉ cần gặp Phúc một đêm thôi
Để đeo nhẫn cho bài thơ gởi tặng)
Sao ở đây chẳng bao giờ thật vắng
Để tôi yêu qua ly rượu gần say
Để ban đêm tôi yêu Phúc ban ngày
Để buổi sáng tôi mê người buổi tối
Để gần nhau không lo giờ quá vội
Để xa nhau không đợi lúc xa nhau
Để bài thơ đừng chua chát ghen ngào
Để vũ quán thành ngân hàng có nhạc
Để gởi gắm những để dành, đổi chác
Mang tình yêu cần nhắc với tình yêu

Cho tới khi thơ phung phí quá nhiều
Ký âu yếm không ân tình bảo chúng

Đã bắt đầu mắt nhìn xanh từng vũng
Tôi mê em qua những vì sao đêm
Tóc em nhung vì gọi mãi ánh đèn
Chân em điệu vì trèo lên đêm tối
Ngón tay cong như lưng người phạm tội
Chưa gần anh đã vội bỏ đi xa
Gọi tên em trắng lạnh thủa hôm qua
Tuyết đan áo cho ngàn pho tượng rét
Paris đẹp với tên em từng nét
Anh nghe buồn thành chuỗi nhớ Pigalle
Tuyết có rơi ướt đẫm tấm khăn choàng
Những cô gái dựa cột đèn châm thuốc

Em Sài Gòn vẫn chờ anh như trước?
Vẫn yêu anh trong mỗi bước mưa rơi ?
Vâng! Chiều em anh kể chuyện ngày xưa
Có một thủa hai người yêu nhau lắm...

(HĐ 4)

Điệu xưa

Ý qua

Lá vườn múc cạn hồn đêm
Trăng ôm tường nhớ, gió chuyền cảm thông
Môi say gói lấy môi buồn
Đôi bàn tay úp lên cồn bơ vơ
Gió từ kẽ lưa, khe tơ
Ban đi ngàn rộng cõi bờ dậm khơi
Kề yêu loãng nét lông mày
Đục lờ mỗi nhịp thở dài gởi trao
Sóng đàn gọi ngón tay phao
Tóc mềm chợt thấy lả vào dư hương

Im vắng

Nhớ từ cuối gót chân xanh
Vẫn vơ mắt gò trong vành nón hoa
Trưa mòn phẳng bóng cây thưa
Thoảng nghe áo trắng vờn qua sân trường

Gọi tên e nắng động vàng
Ý mây gỡ đẹp hai hàng mi cong

Nhớ xuống

Nước xuôi buồn là mái chèo
Hai hàng mi gọi đi hui cuối ngày
Nhớ gân buộc gót chân mây
Ngẩn-ngơ vạt áo chiều dài khẽ xanh
Buồn theo mộng nhỏ đi quanh
Nắng trăm lối rộng độc hành về khơi

Tóc thôi lưu bước sông dài
Thuyền xưa chót lạc ra ngoài mắt xưa
Tuy còn nguyên điệu chèo thơ
Khoang tình đã lặng cơn mưa gối đầu

(HD 5)

Bài Ca Dao Sau Đây

Buồn lên thêm đá
Lạnh hai bàn chân
Buồn lên bậc đá
Mỏi hai bàn chân

Buồn ôm cành gai
Ngón tay có sương
Buồn ôm cành gai
Bàn tay có sương

Buồn xuống đáy hồ
Cạy hai hàng mi
Buồn dưới đáy hồ
Uớt hai hàng mi

Con chim khung cửa
Buồn từng câu thơ
Con chim khung cửa
Buồn cả bài thơ

Buồn trên giấy thép
Nhớ theo chiều dài
Buồn nơi môi em

Buồn trên tay anh

Bốn bàn chân buồn
Leo từng bậc thang.

(HD 6)